LŐDI FERENC

Hazám*

—József Attila emlékére—

1

„Az éjjel hazafelé mentem,"
fölöttem álmos csillagok
pillogtak, míg a csönd szívemben
halk dalokból tüzet rakott.

Úgy megfeszült a lélek húrja,
megmérvén múltat és jelent,
de kezdeném a harcot újra
künt és magammal — idebent.

Nem álltam kívül cifra szűrben,
a tömegek közt elvegyültem,
mint óceánban csöppnyi ér.

Magában hord ez óceánom,
s azt végzem fönt a bősz hullámon,
amit a közösség kimér.

2

Kopik a test is, mint a szerszám,
s a vén kezek még sürgenek,
matatnak kertben és pelenkán,
s rájuk nevet négy-öt gyerek.

Intő kezek — a kék erekre
majdnem századnyi év tapad —,
netán, ha bárki elfeledne
keserves szolga-sorsokat...

Intő kezek, hogy más legyen —
de majd magunk, nem bízzuk másra
kutyánk se, nemhogy dolgaink.

A munkásosztály jól kiállta
eszével, szívvel győztesen
a tűzpróbákat sorra mind.

* Szeged város tanácsa és az Írószövetség szegedi csoportja által kiírt „Felszabadulási" pályázaton megosztott első díjat nyert versciklus.

3

A föl-fölosztott földanyánkat
megöleli, ki annyiszor
húzta egy csücskét, ahol szánthat,
amíg futja inaiból.

Nehéz külön a holdak súlya,
vesződés, — régen dobra vitt...
A volt cselédhad okosulva
egymásba szántja holdjait.

Ökrét, lovát még szemmel tartja,
s az abrakot is csurig rakja,
ha sajátjait eteti.

Enyém? Tied? — A kapzsi vágyból
vetkőzik, mint a rossz gúnyából,
s emberibb magát megleli.

4

Hírünk, nevünk mocsokba, sárba
hányszor taposta úri láb?
Honi szerelmünk lángolása
új arccal néz rád, nagyvilág.

A tengerentúl kit se csábít,
van itt mit tenni annyi még.
A legkisebbik csorbulásig
munkálhat a testvériség,

ahogy az idő érik egyre
munkára, harcra, szerelemre,
ahogy felnő a többi nép,

s robbantja múltja holló-árnyát,
s a gyűlölet, — mely szemvilágát
lefogta —, mint a mécs, kiég.

5

Ütötték, verték, nem volt senki,
arcán olajfolt s forradás...
Egy országot így ölbevenni
nem tudott volna senki más.

Pipázó gyárnál több a gondja:
törvényt ír, alkot és tanul,
s a mából át a századokra,
feszül a lelke, mint a húr.

Öntők, kovácsok, lakatosok
kezében nőtt és pirosodott
kisded jövőnk, a serdülő.

Csengjél csak vígan, jó üllő,
dicsérve őket, akik hordják
vállukon sorsod, Magyarország.

6

Tanút idézve dolgainkhoz:
az idő minket igazol,
ahogy a fecske tavasz-hírt hoz,
s kihajt a búza föld alól.

Ezer gyökérrel — mint a tölgyek —
kötünk az élet oldalán,
s hajtásaink még följebb nőnek
emlődön, édes, szép hazám.

S alulról jönnek még a mélyből,
a csillagszívű nép öléből
szomjan, keresve bő kutat.

hogy hűs vizekben ősz-fehéren,
a szabad élet tengerében
megmossák ráncos arcukat.

7

Fészekrakó-tavaszra várva
a harmatos éj megitat.
Édes Hazám, földem, te drága,
öleld magadhoz csöpp fiad.

Adj még erőt a küzdelemre,
s iátóbb szemet, hogy énekem
nevetve, sírva és perelve
teérted élő szó legyen.

Itt minden dolgunk minket hirdet.
Senki nem áshat földbe minket,
amíg magyar szív ég belül.

Mindig magasra tartsd a lángot,
mely igazolja magyarságod
népedért küzdve emberül.